

ВЗЛОМ В РАЯ

(претенциозно, ала чистосърдечно словоизлияние с абсурдистко-асоциативна насоченост в ритмика и проза, родено от добро настроение и конячни пари всред безлунна нощ)

...Някой, който да възпламени пощенската ми кутия и да позлати куполите на въздушния ми замък. Няма тук авантюризъм нито аристократизъм; представете си софра по селски и край нея столчета с три крака. Има и такива замъци, където всичко е игра на оловни войничета - лилипути, въобразили си, че са вечни, а всъщност смешно архаични, и играта им е стара - прах и пепел са полепнали по мислите им. А дали е свежа любовта им и възможна ли е в замъка със селската софра - на Андерсен ли ще разказват приказки, на циганките ли ще гледат на ръка?...

Пиесата отдавна е поставена и вече е омръзнала на всички, и въпреки това намират се зрители съвсем добронамерени, не осъзнали как нищо ново няма да научат...

Не се съмнявайте в силата на мисълта - и най-силният моряк умира щом лекомислена тийнейджърка запали от свещта цигара. Смисъл няма. Буренът расте напреки смисъла и джазът избуява въпреки каноните и Моцарт (нищо против Моцарт - той е наш човек). Мислите ми може да са къси, но оргазмите ми са безумно дълги, дори камбаните на катедралите не бият в дванадесет тъй дълго и Луната се скъсва да завижда от престола си самотен. Важното е не да си Луна, а да има някой, който в полунощ по теб да вие, да пламтят ушите му от срам, че за тебе е помислил и да прави снимки на местата, където си седяла, и да ги покрива с невени, пламтящи като свещи в полумрака на страстта ми.

Не е страшно да пишеш посредствено, важното е да се любиш хубаво. (С което ще се представиш пред Онзи Трибунал свещен). Еротичните фантазии на светците са безкрайна тема. А светиците? Навярно женско братство, биват ли светиците "сестри"?

И точно ти ли ще ми говориш за добро възпитание?

Знаем, че жените са непредсказуеми като океана, тежко им на светците, възбуждащи се от уханието на тамян (алюзия за нещо забранено, което нямат право да изпитат - горките католици, на православните им е по-лесно; но, от друга страна, съпругата на православния свещеник доколко може да проникне в тайнството на дяволската страст, доколко може и дъщеря си в нея да посвети?)

А под моста "Мирабо" минава Сена и се усмихва дяволито - тя знае всичко, всичко е видяла досущ свещта в замъка на Дракула - не свети силно, ала помни много...

Иконите не биват топли. Но стоплят - вярващите (!?) Религията като източник на страст - всекиму заслуженото; за светците - най-постното. Dixi.

Компютърът отсреща си мълчи, екранът - тъмен като нощта навън, като страстта навътре, затворен гардероб (какво ли още крие той? - ще разберат само посветените)...

Вик. Нероден. Изроден. Скандал и риза на карета в епохата на зрелия пост-модернизъм, когато не е важно дали са дълги миглите ти, а дали е смачкан чаршафът между бедрата ти сутрин напук на гордостта, предразсъдъците и прочия джейностиновщина, процъфтяваща върху вълните на бушуващата еснафщина...

Навярно телевизионните пророци-протестанти са новите учители по "Кама сутра": Бог е любов, и рок-н-рол, и бира... Стига телефонът от съня ти да продължава да звъни и след като си буден. Стига да не е догоряла свещта, стига в бутилката да чака поне глътка - за да не си съвсем самотен на този свят, сегашен и отвъден. В отвъдното навярно е самотно, освен ако са пратили Вонегът в ада (не знам, писмата му оттам все се загубват - а аз редовно

пиша, всеки век)...

Сигурно си въобразявам твърде много. Отдавна се изчерпа пудрата ми за лице; а като помисля, че и утре ще пуснат светофарите, ще отворят гардеробите и канцелариите... и огледалото пак ще ми задава все същите въпроси - а още няма полунощ, и столът е трикрак все още, и Карлсон още го няма да ни се надсмее над метафизиката неуместна.

Дори свещта все още се държи, а ние не и розите ме молят да ги откъсна и котето - да го погаля. Урок по колективно мракобесие да изнеса, с червило по стените да надраскам (защо ли? - стените на душата ми са голи като стените на плача в нозете на тирана).

Какво е да си чушка във салам, да си лимонче в чаша джин, да си мавзолей в пост-тоталитарна ера, да си паве от зестра на княгиня - прекрасен изглед от развалина. Какво ли е да си орел, прикован над мост, железопътен при това, не рицарски - очаквайки всуе суетната Ирена, всяка нощ до единадесет. А после сънища железни, мизерия и разруха в разединеното царство-кралство. Жалко за сър Ланселот, пресъхна му езерото. Отлетяха му лебедите. Емигрираха феите. И се пропиха джуджетата...

май 1998